

THẦN ĐA ĐẢO LÀM MƯA NHÂN TẠO

Tên đỉnh núi Sơn Phong, cách kinh thành không xa lắm, tuyết trắng đóng trắng xóa.

Tiểu Tà ngồi một nơi cao trên sơn cốc, khoảng rộng không đến bảy trượng vuông. A Tam ngồi bên cạnh những tảng đá đầy tuyết phủ, còn A Tứ thì ngồi cách Tiểu Tà về phía trái.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng hai người đứng trước sau.

Đây là trận thế làm ra mưa gió.

Tiểu Linh và Lý Quyền đứng mé sau A Tứ, chuẩn bị tiếp chiến.

Cảnh trí rất yên tĩnh, Tiểu Tà như một tượng thần, hai tay chấp trước ngực rất uy nghi.

Bỗng hân hét vang:

– Đa Đảo!

A Tam, A Tứ lập tức vừa la theo, vừa bốc từng cục tuyết ném xuống cho vỡ tung ra.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng dùng chưởng lực kích về phía Tiểu Tà, làm cho những mảnh tuyết vỡ ra bay lên, xoáy tròn trắng phau, bao phủ một vùng.

Hai người này thuộc về giang hồ tuyệt đỉnh, nội lực thâm hậu, sức chưởng đã tạo thành cuồng phong cuốn tới, mưa tuyết xoáy tròn, thật là một cảnh tượng chưa từng thấy.

Tuyết rơi, nước chảy...

A Tứ tay cầm gàu nước, luôn luôn múc nước tuyết tạt vào người Tiểu Tà không ngớt, nước lạnh tiến nhập vào cơ gió, xoáy tròn đánh thẳng vào người Tiểu Tà.

A Tam thì liên tục từ trên cao bốc tuyết ném xuống không ngừng, mọi người cứ làm theo phận sự đã định, không ai để ý đến Tiểu Tà tình trạng ra sao.

Tiểu Tà giờ này quần áo đã bị xé nát, thân mình tuyết bao cứng đóng thành băng chẳng khác nào một con nhộng trong cái kén.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng mồ hôi ướt đầm nhưng vẫn không dám dừng tay.

Nhưng cuối cùng thì sức người có hạn, ai nấy phải ngừng tay nghỉ mệt.

Âu Dương Bát Không lau mồ hôi trán, lo lắng nói:

– Không biết Tiểu Tà ra sao rồi?

Chu Lăng nói:

– Chúng ta đã tận lực rồi, mặc kệ hấn ra sao thì ra.

Bỗng nhiên Tiểu Tà từ trong đồng tuyết nhẩy ra, cười lớn:

– Thành công rồi! Các người xem đây, dây oan nghiệt đã được cởi ra rồi.

Quả thật kì tích đã xuất hiện, Tiểu Tà trên tay cầm sợi dây đỏ ung dung múa may. Mọi người không chịu nổi, kích động la lên ầm ĩ, A Tam nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, thần lực của anh thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tà xô A Tam ra, mắng:

– Thần lực cái gì, thật là ngu ngốc.

A Tam nói:

– Trước đây công chúa cũng cởi dây thắt lưng dễ dàng như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sao! Ta trước đây đã nghĩ đến công chúa được mưa gió giải nguy thì ra sức mạnh của tuyết đã làm mất hiệu lực của sợi dây.

Tiểu Linh nói:

– Tại sao nơi nước Phiên chưa có ai may mắn như vậy?

Tiểu Tà cười:

– Nơi sa mạc thì làm sao có tuyết? Vả lại lão phu nhân trong hang động đã nói với ta rằng sợi dây này hình thức dịu nhưng tánh can, muốn giải tỏa nó thì phải tìm một vật gì có hình thức can mà tánh dịu, chính là tuyết lạnh đó.

Hấn nhìn A Tam hấp háy mắt:

– Người muốn thử không?

A Tam sợ hãi:

– Không, em không muốn thử đâu.

Chu Lăng nói:

– Tiểu Tà, người quả là thông minh, bây giờ phải làm gì nữa?

Tiểu Tà cười:

– Tất nhiên là tắm rửa, ăn uống thoải mái, sau đó thì sẽ đến tiêu diệt hang ổ của Vĩ Diệt Huyền.

Âu Dương Bát Không hỏi:

– Người biết hấn trốn nơi nào không?

– Đương nhiên là biết.

– Ở đâu?

Tiểu Tà làm ra vẻ bí mật:

– Thiên cơ bất khả lậu.

Mọi người cùng xuống núi, nguồn vui như bất tận.

o O o

Ba hôm sau, dưới một gốc cây đại thọ nơi phân tọa Cái Bang, Tiểu Linh bày tiệc ăn mừng. Chu Lăng nhìn Tiểu Tà hỏi:

– Cái thiên cơ của người đã có thể tiết lộ được chưa?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chưa được. Mọi người chỉ cần biết rằng chúng ta sẽ tiêu diệt gọn bọn chúng, đem lại sự thanh bình cho các môn phái, còn chặt được tay chân của Vệ Tiên, khiến hắn không còn quấy nhiễu giang sơn Đại Minh được nữa.

Không ai phản đối, nhưng cũng không ai biết Tiểu Tà sẽ hành động cách nào trong việc tiêu diệt đối phương.

Theo ý kiến của Tiểu Tà thì Chu Lăng và Tiểu Linh phải trở về tổng đàn Cái Bang, còn lại Âu Dương Bát Không, A Tam, A Tứ mỗi người đều phải mang thuốc nổ rất nhiều để theo Tiểu Tà đến thẳng nơi ở của Vĩ Diệt Huyền.

Đêm hôm sau, bốn người đã đến Cổ Xạ Sơn, chỗ ẩn trú của Vĩ Diệt Huyền.

Cổ Xạ Sơn là một nơi bí mật, khu rừng không rậm rạp lắm nhưng địa thế rất phức tạp, muốn tìm ra ngôi nhà không phải dễ dàng gì.

Tiểu Tà giao cho Âu Dương Bát Không và A Tam, A Tứ phục kích bên ngoài.

Âu Dương Bát Không nghi ngờ hỏi:

– Chắc là chỗ này chứ?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai đâu.

A Tứ nói:

– Cứ cho nổ tung thì biết ngay mà.

Âu Dương Bát Không nói:

– Không được, nếu trong nhà có nhiều người vô tội thì ta chẳng phải đã lạm sát vô căn cứ ư?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Kẻ vô tội thì ai lại chạy trốn vào đây? Ông quá để ý đến tiểu tiết, nếu biết trước thì tôi đã không cho ông đi cùng.

Âu Dương Bát Không cười:

– Chúng ta nên từ từ truy đuổi, cẩn thận vẫn hơn, người chết không thể sống

lại được đầu.

A Tam hỏi:

– Vậy thì chúng ta có dùng thuốc nổ không đây?

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ lão đầu đi kiểm tra trước, chúng ta mỗi người núp một góc để theo dõi hành động.

Âu Dương Bát Không thân mình nhẹ như tờ giấy, nháy mắt đã bay lên đầu tường, thấy nơi này rất vắng lặng.

Bỗng có luồng gió tạt đến, một bóng đen nhanh như chớp điểm vào huyết đảo của Âu Dương Bát Không.

Âu Dương Bát Không thất kinh, vội điểm xuất song chỉ chống đỡ, rồi lách người tránh né.

Bóng đen cười khinh bỉ:

– Thật to gan! Người có thể đến được chỗ này như đừng mong an toàn mà trở về.

Tiểu Tà trông thấy than thầm:

– “Thấy chưa, đạo lý mà áp dụng không đúng lúc thì thua là chắc rồi”

Hắn hô lớn:

– Nổ!

A Tam, A Tứ hứng chí đốt thuốc nổ ném vào trong ngôi nhà.

Lập tức bên trong nhà có tiếng la truyền ra:

– Có mai phục! Hãy mau rút lui.

“Ầm”... “Ầm”...

Sơn lâm chấn động, vách tường ngôi nhà đổ xuống, Âu Dương Bát Không nhân cơ hội đó lập tức phóng ra ngoài.

Thuốc nổ tiếp tục được ném vào, núi rừng rung chuyển như đang hứng chịu cơn địa chấn.

Tiểu Tà nhìn thấy số người bên trong khá đông, toàn là cao thủ, muốn nổ tiếp để tiêu diệt nhưng bọn chúng đã xông ra giáp công.

Âu Dương Bát Không nỗ lực giao đấu với mấy tên cao thủ sử trường kiếm. Chúng tỏ ra đều là nhân vật lão luyện, nếu không phải là Âu Dương Bát Không, một tay giang hồ lừng danh thì chắc đã bỏ mạng rồi.

Bỗng nhiên một trận cười truyền đến, rồi có hai bóng người xuất hiện giữa đấu trường. Một người tay cầm Liệt Hỏa Kiếm, chính là Vĩ Diệt Huyền, còn một người thì tóc bạc, chân mày bạc, là Giáo chủ Thiên Linh giáo.

Tiểu Tà nhìn thấy hai người này thì cười lớn:

– Hai người đến rất đúng lúc.

Thiên Linh Giáo chủ phóng tới, hét to:

– Dương Tiểu Tà! Người thật là to gan.

Lão sử dụng Độc Sa Chưởng, phát ra một luồng chưởng phong màu đỏ đánh ép vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà có cảm giác rằng cuộc đột kích này không có kết quả nên thâm tính kế rút lui. Hắn nhanh nhẹn nhảy sang một bên tránh chưởng phong rồi cười ngạo nghễ nói:

– Các người đừng đắc ý quá sớm, sau lưng chúng ta còn có cao thủ của các đại môn phái đến đây để vấn tội các người đó.

Vĩ Diệt Huyền nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ, lập tức hét to:

– Tốc chiến tốc thắng.

Tiếng nói vừa dứt thì lão đã vung Liệt Hỏa Kiếm đánh tới tấp.

Tiểu Tà thấy thế kiếm quá hung hăng thì không dám thẳng thắn đón đỡ, vội rút hai ngọn phi đao phóng ra.

Nghe “keng”, “keng” hai tiếng, hai ngọn phi đao phóng trúng Vĩ Diệt Huyền nhưng đều dội lại, rơi xuống đất.

Thì ra toàn thân Vĩ Diệt Huyền đều có áo giáp che thân nên không một vũ khí nào xâm phạm được.

Tiểu Tà ngạc nhiên, chưa kịp đánh tiếp thì đã trúng chưởng của Thiên Linh Giáo Chủ vào vai, bị bắn ra xa, lăn sáu, bảy vòng mới gượng dậy được.

Tiểu Tà tức giận, lấy ra một số phi đao phóng liên tiếp, khí thế như vũ bão, tỏa thành một đạo hàn quang chiếu sáng bắn tới đối phương.

Nghe hự một tiếng, Thiên Linh Giáo chủ đã bị trúng đao vào tay, tuy vết thương không nặng nhưng lão cũng vội vã nhảy ra xa để bảo toàn sinh mạng mà không lao vào truy kích nữa.

Vĩ Diệt Huyền có áo giáp nên không sợ, cười lớn:

– Dương Tiểu Tà, người còn bao nhiêu phi đao thì cứ thử phóng ra hết đi, xem thử xem có xuyên qua được “Lục Liễu tơ bảo giáp” của ta không?

Tiểu Tà không còn cách nào khác, chợt nhớ đến sợi dây đỏ, liền rút ra múa như một cây nhuyễn tiên, nhằm Vĩ Diệt Huyền đánh tới.

Không ai ngờ rằng sợi dây đỏ lại là khắc tinh của Liệt Hỏa Kiếm, làm cho vũ khí của Vĩ Diệt Huyền đột nhiên mất tác dụng.

Lúc này, A Tam và A Tứ cũng đang đấu với mười tên Hắc Y sát thủ, chưa phân thắng bại. Âu Dương Bát Không thì giao đấu với Thiên Linh Giáo chủ, ông

đã thấm một nên từ từ yếu thế, nghe bộp một tiếng, vai đã trúng một chưởng của đối phương.

Tiểu Tà lo lắng la to:

– Lão đầu, hãy lui ra. A Tam, A Tứ, mau ném thuốc nổ nhiều lên, báo hiệu cho các môn phái tới đây.

A Tam, A Tứ vội nhẩy ra sau, đốt thuốc nổ ném ra.

“Ầm”... “Ầm”, mấy tên Hắc Y không kịp né tránh đã bị tan xác dưới sức nổ khủng khiếp.

Vĩ Diệt Huyền ngừng đánh, nhìn Thiên Linh Giáo chủ nói:

– Xem ra chúng ta phải đổi chỗ thôi.

Thiên Linh Giáo chủ gật đầu:

– Đúng vậy, mấy tiếng nổ liên tiếp chắc chắn sẽ làm lộ địa điểm của chúng ta.

Lão nhìn Tiểu Tà cười sảng sặc:

– Dương Tiểu Tà, hôm nay coi như người may mắn.

Rồi lão phẩy tay một cái, cả bọn lập tức quay người rút đi.

A Tam thở phào:

– Chúng rút lui rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ừ.

A Tứ nói:

– Nếu Âu Dương lão gia không có trong đó thì lúc nãy em đã ném thuốc nổ cho tan chỗ này rồi, làm sao để bọn chúng lật ngược thế cờ như vậy được.

Tiểu Tà buồn bã:

– Biết sao được, lão đầu là hảo tâm tiên sinh, chúng ta phải tận lực bảo vệ thôi.

A Tam hỏi:

– Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Đưa lão đầu trở về thôi, ta mệt mỏi rồi.

A Tam, A Tứ lập tức dìu Âu Dương Bát Không đứng lên, cả bốn người cùng đi nhanh.

o O o

Trở về kinh thành, ba người nhanh chân đến phân tọa Cái Bang, được tin

Khứ Song Ngư đã theo Chu Lăng trở về Động Đình Quân Sơn, chỉ để lại mấy tên đệ tử gác trại.

Tiểu Tà, A Tam và A Tứ ngồi dưới gốc cây đại thọ uống rượu giải sầu. Nghĩ đến Vĩ Diệt Huyền có áo giáp che thân, Tiểu Tà tức giận lắm lắm:

– Ta có phi đao thiên hạ đệ nhất mà lại không làm gì được hắn, thật là ức quá.

A Tam nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, chẳng lẽ ta chịu bó tay ư?

A Tứ chen vào:

– Theo em thì cứ dùng thuốc nổ là xong hết, bảo kiếm hay áo giáp cũng không tránh nổi thuốc nổ mà.

Tiểu Tà chợt à lên một tiếng, nói:

– A Tam, người tìm Tiểu Thất về đây, ta phải có Hàn Ngọc Đao mới được.

A Tam lập tức đi ra ngoài.

Hai hôm sau, hắn đã dẫn Tiểu Thất trở về. Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất cười nói:

– Gần đây có tin tức gì không?

Tiểu Thất nói:

– Vệ Tiên đã cử sứ thần đưa Kỳ Chánh hoàng thượng về nước, xin nghị hòa.

Tiểu Tà hỏi:

– Thế lúc này ai nhiếp chính?

– Kỳ Ngọc đã nhường ngôi lại, nhưng Kỳ Chánh hoàng thượng vẫn giao cho Kỳ Ngọc nhiếp chính.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng phải! Anh em cùng một dòng máu mà, vả lại Kỳ Ngọc rất được quần thần ái mộ.

Tiểu Thất nói:

– Nghe nói anh muốn đi tìm Vĩ Diệt Huyền để trừ hại?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Ta cần mấy cỗ đại pháo.

A Tam xen vào:

– Đại pháo thì em có thể mang về, pháo này bắn sập cả tường thành, không có vấn đề gì trở ngại.

Tiểu Tà gật đầu:

– Tốt lắm, người mau thi hành đi.

Trời chiều...

Một đỉnh núi cao nắng chiếu chói sáng, yên tĩnh và âm u, có vẻ thần bí vô cùng.

Đây là một vùng núi rất hiểm trở, trên lưng chừng núi có một ngôi chùa cổ, Tiểu Tà và Tiểu Thất đang mai phục sau một tảng đá lớn để theo dõi.

Tiểu Thất nói:

– Theo thám tử hồi báo thì nơi đây ngoài Hắc Y sát thủ còn có một số hòa thượng nữa, nếu dùng hỏa pháo thì chỉ e...

Tiểu Tà cười:

– Người yên tâm, số hòa thượng này đều là La Sát hòa thượng, thuộc hạ của Thiên Linh Giáo.

Tiểu Thất gật đầu:

– Vậy thì cứ bắn khỏi sợ lắm, nhưng sau đó chúng ta làm sao nữa?

Tiểu Tà khoát tay:

– Chúng ta chỉ cần đuổi cho chúng chạy như đuổi chó, đến lúc chúng bức bối thì sẽ quay lại cắn lẫn nhau mà.

Rồi cả hai quay xuống chân núi, ra hiệu cho A Tam và A Tứ khai hỏa.

“Ầm”... “Ầm”...

Lần công kích này dữ dội gấp mấy lần thuốc nổ lần trước, chẳng bao lâu đã thấy mười mấy tên Hắc Y cắm đầu chạy về sau núi, chính là bọn Vĩ Diệt Huyền.

Tiểu Tà lập tức la lên:

– Chúng ta mau đuổi theo.

Cả đoàn lập tức kéo pháo lên thung lũng Thiên Cốc đón đầu bọn Hắc Ý, quả nhiên không đầy một tuần trà thì Vĩ Diệt Huyền và Thiên Linh Giáo chủ đã dẫn tàn quân chạy tới, quần áo dính đầy đất cát, thần sắc khủng hoảng. Chúng không ngờ được rằng đoàn người Tiểu Tà đã đến trước mai phục.

Đợi cho cả bọn đến đoạn giữa thung lũng, Tiểu Tà cười lớn:

– Vĩ Diệt Huyền, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Tức khắc mấy tiếng hỏa pháo bắn ra.

Vĩ Diệt Huyền thất kinh, tránh né liên tục, chốc lát đã biến mất.

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Được rồi, không chết nhưng lưu lạc khắp nơi thì chó mực sẽ trở mặt cắn nhau mà thôi.

Tiểu Thất giục:

– Chúng ta hãy mau đi bắt chó.

Hai người từ từ xuống núi.

o O o

Mây chiều phủ kín nền trời, báo hiệu rừng đêm đã chuẩn bị chìm trong u tối.

Vĩ Diệt Huyền không dám tiếp tục chạy về các ổ cũ, tự ý phóng vào những nơi thôn xóm, muốn đánh lạc hướng truy kích của đối phương.

Không bao lâu, hắn đã vào một ngôi nhà lá ven sông...

Trong ngôi nhà, ngọn đèn leo lét, ánh sáng mờ mờ nhưng cũng đủ soi sáng những gương mặt khủng hoảng bất an của những kẻ ngồi trong đó.

Vĩ Diệt Huyền chỉ còn lại hai tên thủ hạ là Hồng Kỳ và Tôn Nô, Thiên Linh Giáo chủ thì còn lại bốn tên, ngoài ra còn hai hòa thượng, một đáng điệu thư sinh, mặt nạ đã gỡ xuống, chính là Linh Dĩ chương lệnh, người còn lại thì là võ sư trong phủ Dương Sơn Kiệt, Nhiệm Bá.

Thiên Linh Giáo chủ cất tiếng trách:

– Các người chuyên môn lẫn trốn nơi trống trải, để cho Tiểu Tà biết được nên đã làm bốn giáo bị thiệt hại quá nhiều.

Vĩ Diệt Huyền lớn tiếng:

– Ta lại thấy chính người mới đem lại cho ta rất nhiều xui xẻo, so với người thì còn tổn thất nhiều hơn.

Thiên Linh Giáo chủ nói:

– Ta hoài nghi trong đám bộ hạ của người có gian tế, nếu không thì làm sao Dương Tiểu Tà biết được mà truy kích chúng ta?

Vĩ Diệt Huyền gằn giọng:

– Đừng ngậm máu phun người, chính bộ hạ của người mới là gian tế.

Thiên Linh Giáo chủ quát to:

– Thủ hạ của người đã từng đến quán Thông Thực học võ công, vậy mà người còn quật lại ta ư?

Vĩ Diệt Huyền cứng họng, cãi ngang:

– Nếu như đối phương đã muốn theo dõi thì cần gì phải có gian tế mới được, sao người hồ đồ quá vậy?

Thiên Linh Giáo chủ tức giận:

– Được lắm, người còn dám mắng ta nữa ư? Ta không còn khách sáo với người nữa.

Vĩ Diệt Huyền lộ sát khí, cười lạnh:

– Tới nước này thì lão phu cũng đã hết đường rồi, còn sợ gì nữa, người làm gì được ta?

Bất ngờ lão rút Liệt Hỏa Kiếm đâm vào ngực Thiên Linh Giáo chủ.

Thiên Linh Giáo chủ kinh hoàng, vội lách sang bên, đánh trả lại một chưởng.

“Bùng” một tiếng, ngôi nhà lá đã đổ, Thiên Linh Giáo chủ cùng Linh Dĩ chưởng lệnh, Nhiệm Bá chia làm ba hướng bao vây lấy Vĩ Diệt Huyền.

Vĩ Diệt Huyền cười ha hả, xuất kiếm chiêu liên miên bất tuyệt. Lão đã cùng đường nên chiêu thức toàn là trí mạng, Thiên Linh Giáo chủ không tránh kịp bị lão chém đứt một bàn tay.

Bỗng bên ngoài có mấy tiếng hú truyền đến, chính là tiếng hú của Tiểu Tà.

Vĩ Diệt Huyền giật mình, tay kiếm hơi chậm lại. Tận dụng cơ hội đó, Thiên Linh Giáo chủ và Linh Dĩ chưởng lệnh bất ngờ xuất chưởng đánh ra, nghe “hự” một tiếng, Vĩ Diệt Huyền đã bị bắn ra xa năm thước, miệng ộc máu, không đứng lên được nữa.

Nhóm người Thiên Linh Giáo chủ sau khi xuất thủ thành công thì lập tức quay lưng định tẩu tán. Nhưng đã quá muộn, đoàn người bang Thông Thực đã ủa vào, xuất kỳ bất ý điểm huyết tất cả lũ ác ôn.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Chó mực cắn lộn với nhau rồi đó, các người thấy ta nói không sai chứ.

Hắn nhìn mặt Linh Dĩ chưởng lệnh ngạc nhiên nói:

– Người là ai?

Linh Dĩ chưởng lệnh chỉ hừ một tiếng, không nói gì.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Đã thất bại mà còn cứng đầu ư? Ta nói cho các người biết, nếu các người chịu thành thật trả lời câu hỏi của ta thì không sao, còn giả như ngoan cố thì đừng trách ta hành hạ làm nhục, cho mất hết uy thế đó.

Thiên Linh Giáo chủ thở dài:

– Thắng làm vua, thua làm giặc, người có gì muốn biết thì hỏi đi.

Linh Dĩ chưởng lệnh đột nhiên lên tiếng:

– Người có gì muốn hỏi thì để ta trả lời, đừng làm nhục Giáo chủ.

Tiểu Tà gật đầu:

– Tốt, cũng có nghĩa khí đó. Ta hỏi người tại sao Thiên Linh Giáo lại hợp tác với Vĩ Diệt Huyền?

Linh Dĩ chưởng lệnh chậm rãi trả lời:

– Việc này đã xảy ra cách đây mười mấy năm. Vĩ Diệt Huyền trao đổi võ

công, đem Ngọc Quan Âm đổi lấy Độc Sa Chưởng, hai bên liên kết với nhau.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Liên kết với nhau khống chế võ lâm Trung Nguyên, đồng thời giúp Vệ Tiên quấy nhiễu giang sơn Đại Minh chỉ để đổi lấy Ngọc Quan Âm thôi ư?

Thiên Linh Giáo chủ đột nhiên nói:

– Vệ Tiên đối với Thiên Linh Giáo có nhiều ưu đãi, chúng ta phải trợ giúp. Chỉ tiếc là mọi việc đã bị người phá hỏng.

Linh Dĩ chưởng lệnh thở dài nói:

– Người đã biết mọi chuyện rồi, chỉ cầu xin người cho ta chết được nhanh chóng, thoải mái mà thôi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được, ta cho người toại nguyện.

Đoạn cử tả chưởng nhằm Thiên Linh Cái của lão, định đánh xuống, cho lão chết một cách nhẹ nhàng.

Bỗng bên ngoài có tiếng kêu khẩn cấp:

– Dương Tiểu Tà! Anh không được giết cha tôi.

Một Hắc Y thiếu nữ lướt vào, đứng chắn trước mặt Tiểu Tà không cho hắn hạ thủ, chính là người đã nhiều lần giúp đỡ hắn.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cô nương đã nhiều lần cứu mạng tôi, đương nhiên là tôi phải báo ơn đó, nhưng cô nương là ai?

Hắc Y thiếu nữ thở dài, kéo khăn che mặt xuống. Tiểu Tà nhìn kĩ, ngạc nhiên nói to:

– Tiểu Thanh, là em ư?

Hắc Y thiếu nữ chính là Tiểu Thanh, Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân. Nàng cúi mặt không nói gì cả.

Tiểu Tà nói:

– Nhìn qua cô nương một lần thì suốt đời tôi không quên, lúc tôi gặp mẹ cô trong mật thất thì tôi đã biết bà lão đó chính là mẹ của cô rồi.

A Tam xen vào:

– Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

A Tứ cũng nói:

– Trước đây cô cùng Lạc Khả Dinh đã thề nguyện với nhau, sao lại bỏ qua Phiên bang?

Tiểu Thanh rơm rộ, nói:

– Đó là chuyện bắt buộc.

Linh Dĩ chưởng lệnh đột nhiên lên tiếng:

– Tiểu Thanh bị Giáo chủ bắt buộc phải tiếp đãi Lạc Khả Dinh vì hấn tình nguyện đem vàng bạc tặng cho Phiên quốc.

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Ta tin ông, một người đã từng nhiều lần cứu mạng kẻ thù thì chắc chắn không phải là người tàn nhẫn.

Hấn quay qua Tiểu Thanh nói:

– Cô đừng khóc nữa, tôi sẽ thả cha cô ra, vì ông ấy làm theo mệnh lệnh của người khác cũng vì mẹ cô cả bị khống chế nơi mật thất. Nhưng còn Thiên Linh Giáo chủ và Vĩ Diệt Huyền thì không thể tha được.

Hấn ra lệnh:

– A Tam, A Tứ, hai người hãy phế võ công của hai lão già đó rồi thả cho hai lão đi, bây giờ thì hai lão có muốn hại người cũng không còn được nữa.

A Tam, A Tứ lập tức thi hành.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thanh nói:

– Tôi phải đi đây, cô nương cứ ở lại Tây Hồ, đừng sang Phiên quốc làm gì cả. Còn nếu có vì thân mẫu mà phải sang Phiên quốc một lần thì nhờ cô nương báo cho tính đồ của tôi biết, ai muốn tìm thần Đa Đảo hãy đến quán Thông Thực ở thành Thái Nguyên.

Dứt lời, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ chấp tay bái biệt rồi quay người phóng đi.

o O o